

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyň: **a) T. B., b) M. Y.**, obě zast. Mgr. Tomášem Zvoníčkem, advokátem, se sídlem Bělehradská 299/132, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-P10-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 9. 2025, č. j. 178 Az 2/2023-151,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobkyň Mgr. Tomáši Zvoníčkovi, advokátu, se sídlem Bělehradská 299/132, Praha 2, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **17.532 Kč**. Tato částka bude zástupci žalobkyň vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobkyň nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zastavil řízení o jejich opakované žádosti o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, z důvodu její nepřípustnosti dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem nadepsaným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Učinil tak poté, co jeho předchozí zamítavý rozsudek ze dne 14. 10. 2024, č. j. 178 Az 2/2023-151, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 7. 2025, č. j. 4 Azs 267/2024-40. Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, že i důkazy navržené žalobkyněmi v řízení o žalobě proti rozhodnutí o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, které nemohly bez svého zavinění uplatnit v řízení před žalovaným, mohou mít relevanci pro posouzení důvodnosti této žaloby, a pokud soud neshledá důvod k jejich neprovedení, mají být provedeny a hodnoceny spolu s dalšími novými skutečnostmi

a důkazy, které žalobkyně uplatnily v řízení o opakované žádosti. Následně krajský soud při jednání dne 16. 9. 2025 provedl žalobkyněmi navržené důkazy, avšak žalobu znovu zamítl.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelky“) podaly proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žádost stěžovatelek posoudil v souladu se zákonem. I rozsudek krajského soudu je dostatečně odůvodněný a věcně správný. Důvody uváděné stěžovatelkami v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stejné jako důvody původní žádosti, která byla zamítnuta, což potvrdily též správní soudy. Stěžovatelkami uváděné změny situace v zemi původu nemají relevanci k jejich případu.

[5] Stěžovatelky reagovaly replikou, v níž se vymezily proti nevhodné a zraňující dikci, kterou měl žalovaný ve vyjádření použít. Dále zopakovaly svá tvrzení, že jim v Kazachstánu hrozí pronásledování a že změny situace v zemi původu mají azylovou relevanci. K tomu poukázaly na zprávy o soudním procesu z roku 2025, v němž byly čtyři osoby odsouzeny k vysokým trestům v souvislosti s držením náboženské literatury. K tomu stěžovatelky navrhly provedení důkazů.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelky jsou zastoupeny advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se v napadeném rozsudku řádně zabýval všemi žalobními body, jedná se o rozhodnutí srozumitelné, opřené o dostatečné odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Krajský soud rovněž respektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku a realizoval jej.

[11] Namítanou nepřezkoumatelností není zatíženo ani rozhodnutí žalovaného. Rovněž z jeho odůvodnění je v souladu s požadavky judikatury patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při hodnocení zjištěného skutkového stavu a k jakým závěrům dospěl, přičemž tyto úvahy žalovaný v odůvodnění rozhodnutí náležitě a srozumitelně vyjádřil (např. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65).

[12] V případě stěžovatelek se jedná o soudní přezkum rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž jejich původní žádost byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 1. 2020, přičemž žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 11. 3. 2021, č. j. 32 Az 2/2020-94, a kasační stížnost stěžovatelek odmítl NSS usnesením ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 102/2021-46. Posuzováním opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud již zabýval v řadě svých rozhodnutí. Takové žádosti se dostane věcného projednání pouze za předpokladu, že v ní cizinec tvrdí nové skutečnosti, nebo v případě zjištění, která nebyla obsahem předchozí žádosti a která cizinec nemohl tvrdit bez vlastního zavinění, a zároveň jsou tyto skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany (usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. března 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. května 2020, č. j. 1 Azs 114/2020-44). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a ze dne 5. listopadu 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, nebo na ně navazující usnesení ze dne 5. prosince 2019, č. j. 7 Azs 306/2019-67, a ze dne 9. září 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-55).

[13] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž konstatoval, že za nové skutečnosti, na základě kterých lze opakovanou žádost o mezinárodní ochranu věcně posoudit, je nutno považovat „*nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém*

důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady“ (rozsudek ze dne 25. dubna 2018, č. j. 6 Azs 60/2018–43, nebo již citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 5/2009-65).

[14] Stěžovatelky především brojí proti hodnocení důkazů, které byly provedeny v řízení před krajským soudem, ve spojení s dokazováním v řízení před žalovaným. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že „rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006–39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem“ (srov. usnesení NSS ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018–37, nebo ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 Azs 210/2019-54). Tvrzené nedostatky ve zjištění a především posouzení individuálního skutkového stavu věci tedy samy o sobě zpravidla nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí.

[15] Konkrétně pokud jde o tvrzení a důkazy předkládané stěžovatelkami, které mají svědčit o zásadní změně situace v Kazachstánu po násilných nepokojích v lednu 2022, žalovaný i krajský soud správně usoudili, že tyto okolnosti nelze považovat za relevantní změnu okolností ve vztahu ke stěžovatelkám oproti původnímu skutkovému stavu posuzovanému žalovaným (a správními soudy) při rozhodování o první žádosti o mezinárodní ochranu (k tomu zejm. bod 51 rozsudku krajského soudu). Tomuto hodnocení nelze nic vytknout. Přesah vlastních zájmů stěžovatelek nemůže založit ani jejich poukaz na podpurný dopis „Klubu vášnivých srdcí“, množství článků z internetu či videí. Tyto důkazy vyhodnotil krajský soud zejm. v bodu 50 svého rozsudku a Nejvyšší správní soud se s jeho hodnocením ztotožňuje.

[16] Nejvyšší správní soud doplňuje, že neshledal potřebu provádět stěžovatelkami navržené další důkazy, vzhledem k tomu, že krajský soud při jednání dne 16. 9. 2025 provedl rozsáhlé dokazování, kdy především provedl veškeré stěžovatelkami navržené důkazy, mj. i ty, které se týkají stěžovatelkami uváděného případu čtyř mužů stíhaných pro podezření z propagace terorismu. Stěžovatelky přitom netvrdí, že by došlo k podstatné změně poměrů v době od konání uvedeného soudního jednání. S ohledem na to má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatelkami navržené důkazy jsou nadbytečné, neboť krajský soud zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu.

[17] V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na své usnesení ze dne 12. 3. 2024, č. j. 10 Azs 296/2023-77, v němž posuzoval obdobný případ stěžovatelů – vyznavačů tzv. čistého islámu z Kazachstánu, kteří tvrdili zhoršení situace členů této náboženské minority po nepokojích v lednu 2022. K tomu zdejší soud uvedl, že ze žádných zpráv nevyplyvá souvislost tvrdého postupu represivních složek při potlačování nepokojů se situací

pokračování

náboženských menšin v zemi. V tomto usnesení též NSS poukázal na svou ustálenou judikaturu týkající se situace této náboženské skupiny v Kazachstánu (viz bod 14 cit. usnesení).

[18] Rovněž posouzení krajského soudu ohledně předvolání stěžovatelky a) z let 2022, 2023 a 2025 (bod 55 rozsudku) nelze nic vytknout. Krajský soud správně uvedl, že tato předvolání jsou shodná jako předvolání, o která stěžovatelka a) opřela již svou první žádost o mezinárodní ochranu a která již byla posouzena žalovaným i správními soudy. Tyto doklady tedy neprokazují změnu skutkového stavu oproti tomu, který byl posouzen v řízení o původní žádosti, nýbrž pouze to, že tento stav nadále trvá.

[19] V předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že pominul argumentaci stěžovatelek týkající se nezohlednění nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Tuto vadu krajský soud napravil a žalobní argumentaci ohledně této otázky vypořádal v bodech 62 a 63 nyní napadeného rozsudku. Toto vypořádání shledává zdejší soud nyní jako dostatečné a přiléhavé, a to i s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelka b) v průběhu řízení již nabyla zletilosti. Námitky stěžovatelek týkající se ochrany jejich soukromého a rodinného života pak zdejší soud shledal nedůvodnými již v předchozím zrušujícím rozsudku.

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a dle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelky v řízení úspěch neměly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující náklady běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[22] V řízení před krajským soudem byl dle § 35 odst. 10 s. ř. s. ustanoven stěžovatelkám usnesením ze dne 26. 9. 2023, č. j. 178 Az 2/2023-25, advokát, přičemž náklady zastupování stěžovatelek nese stát. Ustanovený advokát zastupoval stěžovatelky i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 věta poslední s. ř. s.). Bylo proto potřeba rozhodnout též o odměně a náhradě hotových nákladů ustanoveného zástupce v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelek v řízení o kasační stížnosti odměnu za dva úkony právní služby (podání blanketní kasační stížnosti včetně jejího doplnění ze dne 17. 11. 2025 a replika ze dne 5. 2. 2026) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2025. Odměnu za jeden úkon ve výši 4.620 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 cit. vyhlášky] je třeba upravit dle § 12 odst. 4 vyhlášky (*Jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za druhou a každou další takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu snížená mimosmluvní odměna. Mimosmluvní odměna se snižuje za druhou osobu o 20 %, za třetí osobu o 40 %, za čtvrtou osobu o 60 % a za pátou a každou další osobu o 80 %*), tj. za druhou zastupovanou osobu přičíst 3.696 Kč. Za

poskytnuté dva úkony tak zástupci náleží odměna celkem $8.316 \times 2 = 16.632$ Kč. Ustanovenému zástupci stěžovatelek dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 900 Kč. Zástupce stěžovatelek nedoložil, že je plátcem DPH, a proto se jeho odměna a náhrada hotových výdajů o tuto daň nezvyšuje. Celkem tak má zástupce stěžovatelek právo na odměnu a náhradu hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 17.532 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatelek vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu